

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 152/к.с. 19/92 г.
Дата 21 юли 1992 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г.Н. Ц. Казанево
м.к.с. № 19/92 г.
22.11.92

С Т А Н О В И Щ Е
по конституционно дело № 19 от 1992 г.

на групата народни представители, подписали
искането до Конституционния съд за уста-
новяване противоконституционността на
решението на Народното събрание от
7 юли 1992 г., с което се разрешава да бъде
възбудено наказателно преследване срещу
народния представител Андрей Луканов и се
задържи същия като мярка за неотклонение.

Госпожи и господа конституционни съдии,

Във връзка с Вашето определение от 16 юли 1992 г. по повод
конституционно дело № 19/1992 г. изразяваме следното становище:

1. Поддържаме своето искане пред Вас – вх. № 152 от 9.VII.1992г
2. Считаме, че Конституционният съд е правомощен да се произ-
нася по решения на Народното събрание, взети на основание чл.70 от
Конституцията.

Съгласно чл.149, ал.1, т.2 КРБ на конституционен контрол
подлежат както законите, така и другите актове на Народното събрание.
Решението на Народното събрание от 7 юли 1992г., с което бе снет
имунитета на народния представител Андрей Луканов и беше дадено
разрешение същият да бъде задържан като мярка за неотклонение

представлява акт на Народното събрание по чл.86,ал.1 КРБ и в този смисъл подлежи на конституционен контрол.

Разпространето на юрисдикцията на Конституционния съд над решенията на Народното събрание по чл.70 от Конституцията, според нас е необходимо най-малко по две съображения:

а/ За да се установи налице ли е перфектно решение на Народното събрание изобщо /от гледна точка на изискванията за кворум, процедура и т.н./, и

б/ за да се установи налице ли са необходимите конституционни предпоставки за възбуждане на наказателно преследване, респективно за задържане на народния представител.

3. Нашето мнение е, че липсват необходимите предпоставки както за възбуждане на наказателно преследване срещу народния представител Андрей Луканов, така и за даване на разрешение за задържането му като мярка за неотклонение.

Съгласно чл.70 КРБ срещу народните представители може да бъде възбудено наказателно преследване само за извършени от тях тежки престъпления. В искането на главния прокурор на Републиката обаче липсват каквито и да е данни за приписваните на народния представител Андрей Луканов две престъпления - длъжностно присвояване и безстопанственост. Показателно в това отношение е обстоятелството, че след като беше снет имунитета на г-н Луканов, срещу него не беше предявено официално обвинение по чл.219 от Наказателния кодекс.

В искането на главния прокурор не само не се сочат данни за извършено длъжностно присвояване, но не се прави и елементарен правен анализ на състава на престъплението. Сочат се определени числа и левови стойности, които сами по себе си не доказват извършено престъпление по чл.203 от НК и не съдържат достатъчно данни за възбуждане на

наказателно преследване. Не се посочва какво точно е извършил А.Луканов в качеството си на зам.-председател на Министерския съвет, в какво се изразява изпълнителното деяние на "извършеното" от него длъжностно присвояване.

По силата на тълкувателно решение № 50 от 1980 г. на ОСНК на Върховния съд, длъжностно присвояване има когато се осъществява присвояване "в свой или чужд личен интерес без намерение за връщане или заместване" /Съд.практика на ВС на НРБ, С., 1980, стр.81/.

В решение № 5 от 30.XI.1983 г. на Пленума на Върховния съд изрично се постановява: "Длъжностно присвояване по смисъла на чл.201-205 НК ще има само ако се докаже по несъмнен начин, че длъжностното лице се е разпоредило с обществено имущество в свой личен интерес или в интерес на други граждани, които нямат право за това" /Съд.практика на ВС на НРБ, С., 1983, стр.17/.

В описаните в искането на главния прокурор случаи А.Луканов е участвувал в качеството си на зам.-председател на Министерския съвет при вземането на политически по своя характер решения. Следователно и дума не може да става за длъжностно присвояване.

Особено драстично нарушение на Конституцията и законите на Република България обаче представлява онази част от решението на Народното събрание, с която се дава разрешение народният представител А.Луканов да бъде задържан "като мярка за неотклонение". С това свое решение Народното събрание по същество въведе в българското наказателно-процесуално законодателство една нова мярка за неотклонение - "задържане под стража "за всеки случай"". Мярка, която се прилага спрямо народни представители при следните условия:

а/ в случай, че по отношение на тях бъде повдигнато обвинение;

- б/ в случай, че за това престъпление се предвижда наказание лишаване от свобода повече от 10 години или смърт;
- в/ в случай, че това обвинение им бъде предявено;
- г/ в случай, че съществува опасност след предявяване на бъдещото обвинение народният представител да се укрие или да извърши друго престъпление.

Този юридически абсурд едва ли се нуждае от коментар. Това решение влиза в противоречие с прогласените в чл.30, ал.2 и чл.32, ал.1 от Конституцията на Република България основни конституционни права и свободи на гражданите и следва да бъде отменено. Десезирането на Конституционния съд от този противоконституционен акт на Народното събрание би създадо опасен прецедент в българската парламентарна и съдебна практика и би отворило вратите за политически и съдебен произвол с труднопредвидими последици.

Уважаеми конституционни съдии,

Настояваме, като имате предвид изложените съображения, да установите противоконституционността на решението на Народното събрание от 7 юли 1992 г., с което се дава разрешение за възбуждане на наказателно преследване срещу народния представител Андрей Карлов Луканов и за задържането му като мярка за неотклонение /публикувано в ДВ,бр.57 от 14.VII.1992 г./.

София, 21.VII.1992 г.

За групата народни представители

С уважение:

/Любомир Начев/